

тъмниша на ужасни мжки, тая мила, несрѣтна душица! — Измѣнникъ, за нищо негоденъ духъ, и ти скри това отъ мене! — Стой сега, стой! Търкалай дяволскитѣ си очи злобно въ главата! Стой и ме ядосвай съ твоето непоносимо присѣствие! Затворена! Въ безнадеждни тегла! На зли духове и на безсърдечно човѣчество прѣдадена за сждъ! Ти стоишъ и ме приспивашъ съ банални забавления, скривашъ ми нейнитѣ непосилни мжки и я оставяшъ да загине!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Тя не е първата.

ФАУСТЪ.

Песъ! Отвратителенъ изродъ! — Прѣвърни го ти, безкраенъ Духъ, прѣвърни тоя червей пакъ въ неговия кучи образъ, който си е избиралъ за себе често въ тъмни ноци, да припка прѣдъ менъ, да се търкаля прѣдъ краката на безвредния пѣтникъ и да увисва на раменитѣ на падналия! Прѣвърни го пакъ въ обичния му видъ, та да се влачи по корема си въ пѣска прѣдъ менъ, азъ да го тѣпча съ краката си, него, отритнатия! — „Не е първата!“ — Ужасъ! ужасъ! кое човѣшко сѣрдце би изтраяло, че по-вече отъ една душа е потѣвала въ дълбинитѣ на тая мизерия, че не стига дѣто първата за грѣха на всички други смъртно се вие прѣдъ очитѣ на вѣчно милостивия? Менъ и мяса и кости раздробва теглото на тая едничка; ти спокойно се зжибишъ прѣдъ сждбата на хиляди!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Ето ни сега пакъ сме на границата на нашия умъ, тамъ, гдѣто на васъ, човѣцитѣ, мозъкътъ се разкашавява. Защо се сдружавашъ съ насъ, като не можешъ да изтраешъ? Искашъ да хвърчишъ, а пъкъ страхъ те е да не ти се завие свѣсть! Ние ли се натрапихме на тебе, или ти намъ?